

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Sestās direktīvas (¹⁾ 17. panta 6. punkta otrā daļa aizliedz grozījumus tādā atskaitījumu ierobežojumus nosakošā tiesiskajā regulējumā, kāds ir aplūkotais tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dalībvalsts ir izmantojusi šajā noteikumā minēto iespēju atteikt vai turpināt atteikt atskaitīšanu attiecībā uz noteiktām precēm un pakalpojumiem, ja šo grozījumu rezultātā lielākajā daļā gadījumu no atskaitīšanas izslēgtā summa ir palielinājusies, kamēr atskaitījumu ierobežojumus nosakošā tiesiskā regulējuma galvenā iecere un sistēma ir palikušas nemainīgas?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai valsts tiesām būtu jāatturas piemērot atskaitījumu ierobežojumus nosakošo tiesisko regulējumu pilnībā vai arī pietiek ar to, ka tās atturas piemērot tiesisko regulējumu, ciktāl ar to ir palielināts Sestās direktīvas pieņemšanas brīdī esošais atteikuma vai ierobežojuma apjoms?

(¹) Padomes 1977. gada 17. maija Sestā direktīva par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem — Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.).

Prasība, kas celta 2010. gada 16. decembrī — Eiropas Komisija/Vācijas Federatīvā Republika

(Lieta C-600/10)

(2011/C 80/21)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — R. Lyal un W. Mölls, pārstāvji)

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, atstājot spēkā noteikumus, saskaņā ar kuriem dividendes, kas tiek iemaksātas pensijas fondos, uz kuriem attiecas ierobežots nodokļu maksāšanas pienākums, kā arī procenti, kas tiek iemaksāti šādos fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas ierobežots nodokļu maksāšanas pienākums, nodokļu ziņā tiek aplūkoti nelabvēlīgāk salīdzinājumā ar dividendēm, kā arī procentiem, kas tiek iemaksāti pensijas fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas neierobežots pienākums maksāt nodokļus, Vācijas Federatīvā Republika ir pārkāpusi LESD 63. pantā un EEZ līguma 40. pantā paredzētos pienākumus;
- piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Šīs prasības priekšmets ir Vācijas tiesiskais regulējums, saskaņā ar kuru dividendes, kas iemaksātas pensijas fondos, uz kuriem

attiecas ierobežots pienākums maksāt nodokļus (proti, nerezidenti), kā arī šajos fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas ierobežots pienākums maksāt nodokļus, iemaksātie procenti tiek aplūkoti nodokļu ziņā nelabvēlīgāk salīdzinājumā ar dividendēm un procentiem, kas iemaksāti pensijas fondos un pensijas kasēs, uz kurām attiecas neierobežots pienākums maksāt nodokļus (proti, rezidenti).

Pensijas fondi nerezidenti un pensijas kases nerezidentes salīdzinājumā ar līdzīgiem iekšzemes veidojumiem tiek diskriminēti trijos aspektos.

Procenti, kas iemaksāti pensijas kasēs, netiek aplikti ar nodokli par ienākumiem no kapitāla vai sabiedrību nodokli, ja procentu saņēmēja pensijas kase rezidente ir atbrīvota no nodokļiem. Tā attiecīgajiem ienākumiem nepiemēro nevienu nodokli. Savukārt attiecībā uz pensijas kasēm nerezidentēm šajā sakarā nav paredzēts nekāds atbrīvojums no nodokļa par ienākumiem no kapitāla, kādēļ tās tiek apliktas ar nodokli 25 % apmērā no bruto summas papildus solidaritātes maksājumam.

Lai apliktu ar nodokli pensijas fondos iemaksātās dividendes, pensijas fondi rezidenti nodokli par ienākumiem no to kapitāla varot iekļaut nodokļu aprēķināšanas un noteikšanas procesā. Tas, pirmkārt, ļaujot atskaitīt uzņēmējdarbības izdevumus un aplikt ar nodokli tikai neto ienākumus. Otrkārt, nodoklis par ienākumiem no kapitāla tiek piemērots kopējiem ienākumiem, kādēļ esot piemērojama sabiedrību nodokļa parastā likme 15 %. Savukārt pensijas fondi nerezidenti nevarot saņemt šādu pielāgojumu: saskaņā ar apstrīdēto valsts tiesisko regulējumu jebkāda uzņēmējdarbības izdevumu atskaitīšana tiem ir liegta, ieskaitot tos izdevumus, kas tieši saistīti ar iekšzemes ienākumiem.

Visbeidzot attiecībā uz pensijas fondos iemaksāto procentu aplikšanu ar nodokli juridiskā situācija esot būtībā tāda pati kā attiecībā uz pensijas fondu gūtajām dividendēm: tāpat kā attiecībā uz dividendēm pensijas fondi nerezidenti esot nelabvēlīgākā situācijā gan atskaitāmo uzņēmējdarbības izdevumu, gan nodokļa likmes ziņā.

Kā uzskata Komisija, šī nevienlīdzīgā attieksme pret pensijas fondiem nerezidentiem un pensijas kasēm nerezidentēm nav saderīga ar kapitāla brīvu apriti. Katrā ziņā šī nevienlīdzīgā attieksme neesot objektīvi pamatota.

LESD 63. pants aizliedz jebkādas pasākumus, kas ierobežo kapitāla pārrobežu kustību salīdzinājumā ar kapitāla iekšzemes kustību. Šajā sakarā LESD 65. panta 1. punkta a) apakšpunkts neesot jāinterpretē tādējādi, ka tiesiskais regulējums, kurā nodokļu maksātāji tiek nošķirti atkarībā no to dzīvesvietas vai kapitāla ieguldījuma vietas, būtu automātiski saderīgs ar Līgumu. Šo noteikumu ierobežo LESD 65. panta 3. punkts, kurā ir paredzēts, ka šī panta 1. punktā paredzētajiem pasākumiem nebūtu jābūt ne patvaļīgas diskriminācijas līdzeklim, ne slēptam kapitāla un maksājumu brīvas aprites, kā to nosaka 63. pants, ierobežojumam. Lai šāds nošķirums varētu tikt uzskatīts par saderīgu ar Savienības tiesībām, atšķirīgai attieksmei ir jāattiecas uz situācijām, kuras nav objektīvi salīdzināmas, vai tai jābūt pamatotai ar primāru vispārējo interešu iemesliem. Turklāt, lai to varētu pamatot, atšķirīgajai attieksmei nebūtu jāpārsniedz tas, kas ir nepieciešams ar attiecīgo tiesisko regulējumu iecerētā mērķa sasniegšanai.

Kas attiecas uz uzņēmējdarbības izdevumu atskaitāmību, Komisija apgalvo, ka aplikšanas ar nodokli ienākumu gūšanas vietā ietvaros dalībvalstīm ir jāraugās, ka tiek ievērots Līgumā nostiprinātais diskriminācijas aizliegums. Šajā sakarā ienākumu gūšanas valsts nevarot atsaukties uz citas dalībvalsts vienpusējiem noteikumiem, lai izvairītos no sava pienākuma. Vācija nenorāda, ka būtu noslēgusi konvencijas ar citām dalībvalstīm, saskaņā ar kurām pēdējās minētās veiktu uzņēmējdarbības izmaksu atskaitīšanu Vācijas vietā. Pat ja pieņemtu, ka šāda konvencija tika noslēgta, tas neļautu lielākajā daļā gadījumu sasniegt šo mērķi, it īpaši, kad attiecīgie ienākumi citā dalībvalstī ir atbrīvoti no nodokļa vai ja nodokļu maksātājs kopumā negūst nekādu peļņu. Turklāt, piemērojot nodokļu aplikšanas metodi, uzņēmējdarbības izdevumu atskaitīšana rezidences valstī neaizstāj izdevumu atskaitīšanu ienākumu gūšanas valstī. Tā rezultātā abas valstis principā aplik ar nodokli vienus un tos pašus ienākumus. Kādēļ tiek garantēta nevis kopējo ienākumu, bet neto ienākumu aplikšana ar nodokli tikai tad, ja abas valstis piemēro savus noteikumus par uzņēmējdarbības izdevumu atskaitīšanu. Tā atskaitīšana ienākumu gūšanas valstī nenovedot pie izdevumu divkāršas ņemšanas vērā, bet gluži pretēji nodrošinot arī vienlīdzīgu attieksmi ar pilnībā iekšzemes situācijām.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 21. decembrī iesniedza Upravno sodišče Republike Slovenije (Slovēnijas Republika) — Pelati doo/Slovēnijas Republika

(Lieta C-603/10)

(2011/C 80/22)

Tiesvedības valoda — slovēņu

Iesniedzējtiesa

Upravno sodišče Republike Slovenije

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Pelati doo

Atbildētāja: Slovēnijas Republika

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes Direktīvas 90/434/EEK⁽¹⁾ 11. panta noteikumi ir interpretējami tādējādi, ka tie nepieļauj tādus valsts tiesību aktus, saskaņā ar kuriem Slovākijas Republika kā dalībvalsts ir noteikusi, ka nodokļu atvieglojumus, kas ir paredzēti komercsabiedrībai, kura vēlas īstenot sadalīšanu (sadalīt sabiedrību un izveidot jaunu sabiedrību), var saņemt tikai tad, ja noteiktajā termiņā ir iesniegts lūgums izdot atļauju piešķirt nodokļu priekšrocības, kas paredzētas sadalīšanas gadījumā, ja ir izpildīti paredzētie nosacījumi, proti, saskaņā ar kuriem nodokļu maksātājs termiņa notecējuma dēļ automātiski zaudē nodokļu atvieglojumus, kas ir paredzēti valsts tiesību aktos?

⁽¹⁾ Padomes 1990. gada 23. jūlija Direktīva 90/434/EK par kopēju nodokļu sistēmu, ko piemēro dažādu dalībvalstu uzņēmējdarbību apvienošanai, sadalīšanai, to aktīvu pārvešanai un akciju maiņai (OV L 225, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 30. decembrī iesniedza Commissione Tributaria Provinciale di Parma (Itālija) — Danilo Debiasi/Agenzia delle Entrate Ufficio di Parma

(Lieta C-613/10)

(2011/C 80/23)

Tiesvedības valoda — itāļu

Iesniedzējtiesa

Commissione Tributaria Provinciale di Parma

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Danilo Debiasi

Atbildētāja: Agenzia delle Entrate — Ufficio di Parma

Prejudiciālais jautājums

Vai pastāv konflikts starp, pirmkārt, prezidenta dekrēta Nr. 633/72 19. panta 5. punktu un 19.a pantu un, otrkārt, Direktīvas 77/388/EEK 17. panta 2. punkta a) apakšpunktu, 2001. gada 23. maija dokumentu COM(2001) 260, galīgā redakcija, un 2000. gada 7. jūnija dokumentu COM(2000) 348, galīgā redakcija, kā arī nevienlīdzīga attieksme PVN sistēmas ietvaros Kopienas mērogā, kā rezultātā ir nepieciešams saskaņot Eiropas tiesisko regulējumu, ņemot vērā, ka dažas dalībvalstis zināmos apstākļos piemēro sistēmu, kas paredz samazinātu nodokļu likmi?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 22. decembrī iesniedza Tribunal de première instance de Namur (Beļģija) — Rémi Paquot/État belge — SPF Finances

(Lieta C-622/10)

(2011/C 80/24)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Tribunal de première instance de Namur

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Rémi Paquot

Atbildētājs: État belge — SPF Finances